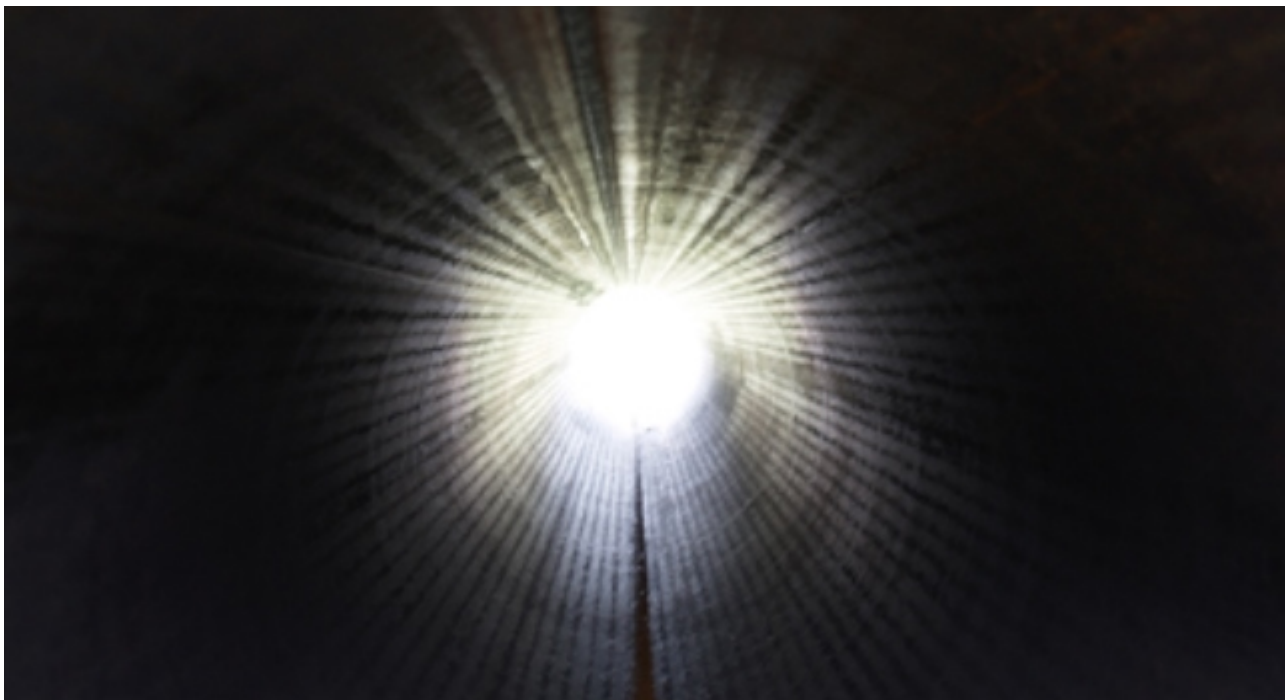
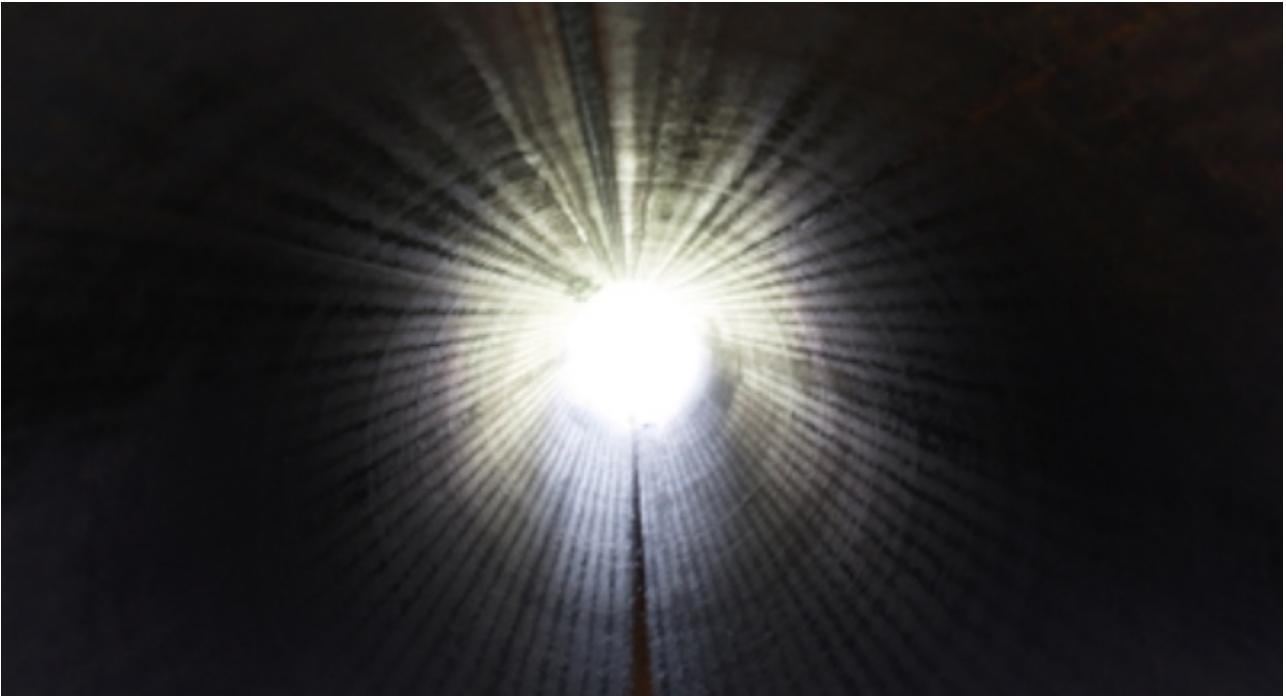

Η απιστία των παιδιών οφείλεται στους γονείς;

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

- Τα παιδιά μας έγιναν ανάκανα για την πίστη εξ αιτίας των γονέων;
- Πως η γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;

[...]Επειδή οι γυναίκες της εποχής μας έχασαν την υψηλή αυτή συνείδηση, άρχισαν να γεννούν προπαντός κατά σάρκα. Τα παιδιά μας έγιναν ανάκανα για την πίστη.

Συχνά αδυνατούν να πιστέψουν ότι είναι εικόνα του Αιωνίου Θεού.

Η μεγαλύτερη αμαρτία στις ημέρες μας έγκειται στο ότι οι άνθρωποι βυθίστηκαν στην απόγνωση και δεν πιστεύουν πια στην Ανάσταση. Ο θάνατος του ανθρώπου εκλαμβάνεται από αυτούς ως τελειωτικός θάνατος, ως εκμηδένιση, ενώ πρέπει να θεωρείται ως στιγμή αλλαγής της μορφής της υπάρξεώς μας ως ημέρα γεννήσεώς μας στην ανώτερη ζωή, σε ολόκληρο πλέον το πλήρωμα της ζωής που ανήκει στο Θεό.

Αλήθεια, το Ευαγγέλιο λέει: «Ο πιστεύων εις τον Υιόν έχει ζωήν αιώνιον ο δε απειθών τω Υιώ ουκ όψεται ζωήν» (Ιωάν. 3,36).

«Αμήν, αμήν λέγω υμίν ότι... ο πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιωάν. 5,24).

«Αμήν, αμήν λέγω υμίν, εάν τις τον λόγον τον εμόν τηρήση, θάνατον ου μη θεωρήση εις τον αιώνα» (Ιωάν. 8,51).

Παρόμοιες λοιπόν εκφράσεις μπορούμε να αναφέρουμε πολλές. Συχνά ακούω από τους ανθρώπους:

Πως η γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;

Γιατί η πλειονότητα των ανθρώπων έχασε την ικανότητα να πιστεύει; Δεν είναι άραγε η νέα απιστία συνέπεια της ευρύτερης μορφώσεως, όταν αυτό που λέει η Γραφή γίνεται μύθος, απραγματοποίητο όνειρο;

Η πίστη, η ικανότητα για την πίστη, δεν εξαρτάται πρωτίστως από τον βαθμό μορφώσεως του ανθρώπου. Πράγματι παρατηρούμε ότι στην εποχή μας, κατά την οποία διαδίδεται η μόρφωση, η πίστη ελαττώνεται, ενώ θα έπρεπε ουσιαστικά να συμβαίνει το αντίθετο όσο δηλαδή πλατύτερες γίνονται οι γνώσεις του ανθρώπου, τόσο περισσότερες αφορμές έχει για να αναγνωρίζει τη μεγάλη σοφία της δημιουργίας του κόσμου. Σε τι λοιπόν συνίσταται η ρίζα της απιστίας;

Πριν απ' όλα οφείλουμε να πούμε ότι το θέμα αυτό είναι πρωτίστως έργο των γονέων, των πατέρων και των μητέρων. Αν οι γονείς φέρονται προς την πράξη της γεννήσεως του νέου ανθρώπου με σοβαρότητα, με τη συνείδηση ότι το γεννώμενο βρέφος μπορεί να είναι αληθινά «υιός ανθρώπου» κατ' εικόνα του Υιού του Ανθρώπου, δηλαδή του Χριστού, τότε προετοιμάζονται για την πράξη αυτή όχι όπως συνήθως γίνεται αυτό.

Να ένα υπέροχο παράδειγμα ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ προσεύχονταν για πολύ καιρό να τους χαρισθεί τέκνο... Και τι συνέβη λοιπόν;

«Ὦφθη δε αὐτῷ (τῷ Ζαχαρία) ἄγγελος Κυρίου ἐστῶς ἐκ δεξιῶν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος. Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδὼν, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ’ αὐτόν. Εἶπε δε πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος μὴ φοβού, Ζαχαρία διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἡ γυνὴ σου Ελισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην καὶ ἔσται χαρὰ σοὶ καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται. Ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιόν τοῦ Κυρίου... καὶ Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἐτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν» (Λουκ. 1,11-16).

Βλέπουμε μάλιστα στη συνέχεια ὅτι ὁ Ἰωάννης, εὐρισκόμενος ἀκόμη στὴν κοιλία τῆς μητέρας του, ἀναγνώρισε τὴν ἐπίσκεψη τῆς μητέρας τοῦ Χριστοῦ, σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἡ χαρὰ του μεταδόθηκε στὴ μητέρα του. Τότε ἐκείνη γέμισε με προφητικὸ πνεῦμα. Ἄλλο παράδειγμα εἶναι ἡ προφήτιδα Ἄννα.

Ἔτσι καὶ τώρα ἀν οἱ πατέρες καὶ οἱ μητέρες θὰ γεννοῦν παιδιὰ συναισθανόμενοι τὴν ἄκρα σπουδαιότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τότε τὰ παιδιὰ τους θὰ γεμίζουν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, ἤδη ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας καὶ ἡ πίστη στὸν Θεό, τὸν Δημιουργὸ τῶν ἀπάντων, ὡς πρὸς τὸν Πατέρα τους, θὰ γίνῃ γι’ αὐτὰ φυσικὴ, καὶ καμία ἐπιστήμη δὲν θὰ μπορέσει νὰ κλονίσει τὴν πίστη αὐτή, γιὰτί «τὸ γεννώμενον ἐκ Πνεύματος πνεῦμα ἐστίν».

Ἡ ὑπαρξὴ λοιπὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐγγύτητά του σὲ μας εἶναι γιὰ μία τέτοια ψυχὴ οφθαλμοφανὲς γεγονός. Καὶ ἡ ἀπιστία τῶν πολυμαθῶν ἢ τῶν ἀμαθῶν στα μάτια τῶν τέκνων αὐτῶν τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἀπλῶς ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν γεννήθηκαν ἀκόμη Ἄνωθεν, καὶ ἀκριβῶς ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν πιστεύουν στὸν Θεό, διότι εἶναι ἐξολοκλήρου σάρκα, γεννημένοι ἀπὸ σάρκα.

Εκεῖνο ὅμως που ἀποτελεῖ πραγματικὸ πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὸν προορισμὸ τῆς, εἶναι τὸ πῶς νὰ πείσει τοὺς ἀνθρώπους ὅτι εἶναι ἀληθινὰ τέκνα καὶ θυγατέρες τοῦ αἰωνίου Πατρὸς πῶς νὰ δείξει στὸν κόσμον τὴ δυνατότητα μιᾶς ἄλλης ζωῆς, ὅμοιας πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, ἢ τὴ ζωὴ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἁγίων.

Ἡ Ἐκκλησία οφείλει νὰ φέρῃ στὸν κόσμον ὄχι μόνο τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ τὴ βεβαιότητα γι’ αὐτήν. Τότε περιττεύει ἡ ἀπαίτηση γιὰ ὁποιοσδήποτε ἄλλες ἠθικιστικὲς διδασκαλίες.

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr